

τὸ ὅποῖον ἀπὸ τῆς πρῶτης κατεῖχε τὸ πνεῦμά του.

Ἐφερὲν ὁλόκληρον ἐνδυμασίαν ὅπλα-
σκίας.

Ἦγωνίζετο δὲ πρὸς τὸν ὀπλοδιδάσκα-
λόν της, ὁ ὅποιος δὲν τὴν παρηνώχλει καὶ
πολύ.

Ἐξέτελει τοὺς διαφόρους ξιφισμοὺς
μετὰ καταπληκτικῆς ταχύτητος καὶ ἡ
μαθήτρια δὲν ἐφαίνετο κατωτέρα τοῦ δι-
δασκάλου. Ὑπὸ τὸ ἐνδυμα τὸ ὅποῖον ἐφό-
ρει, ἦτο ἀδύνατον νὰ κρίνῃ τις περὶ τῆς
καλλονῆς της.

Ἔπειτα συνέχεια.

Αἰσώπου

ΣΥΓΧΡΟΝΟΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΚΟΙΝΩΝΙΑ

ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ Δ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

[Συνέχεια]

Παρατηρήθη ὅτι τῶν ἐν Ἀθήναις ἰδί-
α χορῶν, μικρῶν ἢ μεγάλων, ἐπισήμων ἢ
ιδιωτικῶν, ἀποτέλεσμα πάντοτε εἶνε μία
τὸ ὀλιγώτερον σοβαρὰ ἔρις, ἀπολήγουσα
συνήθως εἰς μονομαχίαν. Πολλοὶ ζητοῦ-
σιν ἀλλαχού τὴν ἐξήγησιν τοῦ φαινομέ-
νου, ἀλλ' ἐγὼ θὰ σας εἴπω μίαν γνώμην
αὐστηράν ἴσως, ἀλλ' εἰλικρινῆ.

Εἰς ὅλας τὰς τάξεις τῶν ζώων παρα-
τηρεῖται ἀμείλικτος καὶ ἀτελεύτητος ἀ-
γὼν μεταξὺ τῶν ἀρρένων, πρὸς κτῆσιν τῶν
θηλέων. Τὸ θῆλυ, ὡς γλυκὺ καὶ ἐπιθυμητὸν
γέρας, εἶνε φαίνεται, ὁ κλῆρος τῶν ἰσχυ-
ροτέρων ἀτόμων τοῦ αὐτοῦ γένους, τῶν ἐν
τῇ πάλῃ νικητῶν. Ἀπὸ τῶν ἐντόμων, τῶν
ὁποίων συμπλέκονται αἱ κεραταί, μέχρι
τῶν κυνῶν, ὧν οἱ ὀδόντες σχίζουσι τὰς
σάρκας ἀλλήλων, ὁ αἰματηρὸς οὗτος ἀ-
γὼν ἐξελίσσει καθ' ἡμέραν πρὸ τῶν ὁμ-
μάτων μας τὰς ἀποτροπαίους αὐτοῦ σκη-
νάς. Εἶνε ἀγὼν ζωῆς, ἀγὼν ὑπάρξεως,
κατὰ τοὺς φυσιοδίφας, πρόνοια τῆς φύ-
σεως ὑπὲρ ἀνωτέρου σκοποῦ, περὶ τοῦ ὁ-
ποίου δὲν εἶνε εὐκαίριον νὰ εἴπω.

Ἡ ἐκ θεῶν καταγωγὴ τοῦ ἀνθρώπου
ἐλέγχεται ὑπὸ τῆς ἐπιστήμης ὡς χίμαιρα.
Ὁ ἀνθρώπος εἶνε ζῶον ὅπως ὅλα τὰ λοιπὰ.
Ἡ αὐτὴ ὕλη, ὁ αὐτὸς προορισμός, ἡ αὐτὴ
τύχη παρατηρεῖται ἀπὸ τοῦ κατωτάτου
εἴδους μέχρι τοῦ ἀνωτάτου.

Οἱ αὐτοὶ νόμοι, οἵτινες κανονίζουν
τὴν ὑπαρξίν τοῦ ζωοφύτου, ὑπερκείνται
καὶ τῆς ἀνθρωπίνης ζωῆς. Ὁ πολιτι-
σμός εἶνε ὅλως ἀνεπαρκὲς ψιμυθιον· δι-
δει εὐγενέστερα ὀνόματα εἰς τὰς ὁρμὰς
καὶ τὰ ἐνστικτα, ἀλλὰ τὴν ὡς ζῶον φύ-
σιν τοῦ ἀνθρώπου, ὑποκειμένου εἰς νόμους
αἰωνίους καὶ ἀμεταβλήτους, ἀδυνατεῖ νὰ
μεταβάλλῃ. Οὕτω πολλὰ τῶν φαινομένων
τοῦ κοινωνικοῦ βίου, τὰ ὅποια ἐξευγενίζει
κάπως, ἢ κανονίζει, ἢ μεταμφιέννουν ὁ καθ'
ἡμᾶς πολιτισμός, ἔχουσιν ἀρχὴν χαμερπὴν
καὶ ζωώδη. Ὁ μεταξὺ τῶν φυλῶν ὑπὲρ
ἱερῶν καὶ ἐστιῶν πόλεμος, ἐπὶ παραδείγ-
ματι, εἶνε νόμος αἰώνιος καὶ ἀμετάσρε-
πτος παρὰ τῇ ζωικῇ κόσμῳ. Ἡ ἐκλειψίς

του, ὑπὲρ ἧς ἀγωνίζεται δῆθεν ἡ διπλω-
ματία τῆς πεπολιτισμένης ἀνθρωπότητος,
εἶνε ἀπραγματοποίητος. Θεωρήσατε διὰ
τοῦ μικροσκοπίου μίαν ὕδατος ρανίδα·
Μικρόβια ἀπειροπληθῆ ἀνασφρόνται ἐν τῷ
τοῦ μικροῦ ἐκείνου χώρῳ· μόλις ἔλαβον
ζῶν καὶ ἐν τούτοις κινεῖται οἰοεὶ ἀλ-
λήλοις μαχόμενα· τὰ ἰσχυρότερα προσβά-
λουσι τὰ δυνάτωτερα, τὰ κατακερματίζουν,
τὰ καταβροχθίζουν, καὶ ἕως τέλους ἐπι-
κρατοῦσι. Τὴν αὐτὴν εἰκόνα παρῆσεν ἐν τῇ
παρόδῳ τῶν αἰώνων ἡ ἐπιφάνεια ὁλοκλή-
ρου τῆς Γῆς. Βαίνει λαὸς ἐπὶ λαὸν καὶ
κράτος ἐπὶ κράτος· ὁ ἰσχυρότερος ἐπιβά-
λει τὸ δίκαιόν του εἰς τὸν ἀδυνάτωτερον.
Τοῦτο συμβαίνει καὶ θὰ συμβαίῃ, ἐφ'
ὅσον ὑπάρχει ἀνθρώπος ἐπὶ τῆς γῆς. Ὁ
πολιτισμός μόλις κατῴρθωσεν νὰ ὑποτάξῃ
ὑπὸ κανόνας τινὰς τὸν πόλεμον, καὶ ἡ δι-
πλωματία νὰ λύῃ εἰρηνικῶς τὰς δια-
φοράς.

Ἡ μεταξὺ τῶν ἀρρένων πάλῃ πρὸς κτῆ-
σιν τῶν θηλέων παρατηρεῖται συχνότερον,
πολὺ συχνότερον, καὶ ὑπὸ μορφᾶς ποικί-
λας παρὰ τῇ ἀνθρώπῳ. Ὅπου κυρίαι καὶ
δεσποινίδες ἐν μέσῳ νέων κυρίων, ἔρις ἀ-
μέσως καὶ ἀγὼν. Ἐὰν δὲν δύνανται νὰ ἐ-
νεργήσωσιν αἱ χεῖρες καὶ τὰ ὅπλα, ἐνε-
ργεῖ ἡ γλῶσσα, ἀγωνιζομένη νὰ ποδεῖξῃ
τοῦτον ἀνώτερον ἐκείνου, ἐνώπιον τοῦ ἀν-
τιθέτου φύλου. Δύο, οἱ ἀριστοὶ φίλοι, παρ-
ούσης νέας καὶ ὠραίας γυναικός, εἶνε ἱκα-
νοί, λησμονοῦντες τὰ πάντα, καὶ ὡς ἐξ
ὀρμεφυτῶν, χωρὶς νὰ τὸ σκέπτονται ἢ νὰ
νοῶσι διατί, νὰ ζητήσωσιν ὅπως δῇ ποτε
νὰ ταπεινώσῃ ὁ εἰς τὸν ἄλλον ἐνώπιον ἐ-
κείνης. Ὅ, τι συμβαίνει μεταξὺ τῶν ἀγρίων
καὶ τῶν βαρβάρων, ὅπου γυναι αἱ δε-
σποινίδες πρόκεινται ἔπαθλα μυσαρῶν ἀ-
γώνων, καὶ χαμηλότερον ἀκόμη, ὅ, τι συμ-
βαίνει ἐν ταῖς ἀγέλαις τῶν ζώων, τοῦτο,
ἀλλ' ὑπὸ προσωπίδα, ἐπαναλαμβάνεται
εἰς τὰς φωταυγεῖς καὶ ἡχηρὰς αἰθούσας
τοῦ πεπολιτισμένου κόσμου. Ὁ χορός, καὶ
πᾶσα τοιαύτη συνάθροισις, δὲν εἶνε ἢ ἔκ-
θεσις προκλητικῆ τῶν θηλέων καὶ πάλῃ
ἀμείλικτος τῶν ἀρρένων πρὸς κτῆσιν αὐ-
τῶν. Τὰ ἰσχυρότερα ἄτομα ἐπιπίπτουσι
κατὰ τῶν ἀθνεστερέων τὸ σῶμα ἢ τὸ
πνεῦμα, ἢ ἀπολαύσωσιν ἀνενόγητοι τῆς
ποθητῆς λείας. Τίποτε περισσώτερον ἢ
κτηνωδέστερον δὲν διαπράττουσιν ἐν ταῖς
ὁδοῖς καὶ οἱ κύνες, ὧν καυχῶνται τινές,
ὅτι διαφέρουσι. Καὶ δὲν ἐσκέφθησαν ποτὲ
οἱ οἰκτροί, ὅτι καταβιβάζοντες τοὺς ἄλ-
λους, ἐπιζητοῦντες ἔριδας ἐνώπιον τῶν
γυναικῶν καὶ προκαλοῦντες μονομαχίας
ἐνεκὲν ἀσημάντων λόγων, ὅσῳ ἂν καλύ-
πτωσι τὸ πρᾶγμα ὑπὸ τὰς ὠραίας λέξεις
τῆς φιλοτιμίας καὶ τῆς ἱπποσύνης, εἶνε,
— ἀλλ' οὔτε δύνανται νὰ μὴ ᾔνῃ — ζῶα,
καθ' ὅλην τὴν ἔκτασιν τῆς λέξεως.

Ὁ μακαρίτης ἐκεῖνος Ἀστυνέμος τῶν
Παρισίων, ὁ θεωρῶν τὴν γυναῖκα ὡς τὴν
αἰτίαν παντὸς κακοῦ, εἶχε δίκαιον ὑπὸ
πᾶσαν ἔποψιν· χωρὶς δὲ νὰ το γνωρίζῃ ἴ-
σως, ἐξέφραζε μεγάλῃ ἐπιστημονικῇ ἀ-
λήθειαν, ὡς αἱς ἐπανελάμβανε τὸ διάση-
μόν του : *Cherchez la femme!*

Δ'

Ἡ ἐπίδοξος κυρία Ροδίου.

Ἐδίδετο ὁ Faust διὰ πρώτην φοράν
τὴν περίοδον ἐκείνην, διὰ τοῦτο τὸ θέα-
τρον ἦτο ἐκτάκτως πλήρες. Ἄλλ' οὐδεὶς
καὶ οὐδεμία τῶν ἡθοποιῶν ἔδρεψε τόσας
δάφνας, οὐδ' ἐκίνησε τὴν προσοχὴν τοῦ
κοινοῦ, ὅσον ἡ Βασιλική, εὐρισκομένη ἀπ'
ἀρχῆς πλησίον τῆς κυρίας Ροδίου ἐν τῇ
οἰκογενειακῇ θεωρίῳ. Πλαγίως εἰς τὸ βᾶ-
θος, ἐπεφαίνετο ἐνίοτε τὸ ὠχρὸν πρόσω-
πον τοῦ Λέοντος. Τὴν ἐσπέραν ἐκείνην ἀ-
φῆκε τοὺς φίλους του, διὰ νὰ συνοδεύσῃ
τὴν μητέρα του εἰς τὸ θέατρον· ἀλλ' ἡ
κλωσύνη του ὠφείλετο κυρίως εἰς τὴν
νέαν ἐνδυμασίαν τῆς Βασιλικῆς, τὴν κυ-
ανόλευκον καὶ πολυτελῆ, ὅφ' ἦν ἤθελε νὰ
θαυμάσῃ τὸ σῶμα καὶ τὸ πρόσωπον τῆς
κόρης, ἰδιαίτερον θέλγητρον ἀναβληθεί-
σης. Καὶ ἦτο τῷ ὄντι ὠραιοτάτη. Ἐπὶ τῆς
ἐβενίνης κόμης της, τῆς ἐλαφρῶς οὐλῆς,
ὡς ἐπιφάνεια θαλάσσης ρυτιδουμένη ὑπὸ
τὸ φύσημα τῆς αὔρας, καὶ κομψότατα
ἀναδεδεμένης, ἐξήστραπτε διάδημα ἐξ ἀ-
δαμάντων· τὰς χεῖρας συνδέουσα ἐπὶ τῆς
ὀσφύος ὡς ἐν προσευχῇ. ἀπαθὴς εἰς πάντα
περὶ αὐτὴν θόρυβον, προσήλου ἀτενῶς
τοὺς διανοίκτους μέλανας ὀφθαλμοὺς εἰς
ἀόριστόν τι σημεῖον ἐπὶ τῆς σκηνῆς. Ἡ
μουσικὴ τὴν ἐκράτει εἰς ἔκστασιν· ἡ ἀν-
ταύγεια τῆς κυκλῆς μετάξης, ἡ λάμψις
τοῦ χρυσοῦ καὶ τῶν λίθων, περιέστερον
τὸ πρόσωπόν της, ὠχρὸν παρὰ τὸ σῆνη-
θες, δι' αἰγλης τινός, ὡς τὸ χρυσοῦν ἀ-
κτινωτόν, τὸ ὅποῖον φαντάζονται περὶ
τὰς κεφαλὰς τῶν ἁγίων. Ὡ! ὁ Λέων εἶχε
δίκαιον· καὶ μετ' αὐτοῦ πάντες οἱ θεαταί,
τοὺς ὁποίους ἐξέπληξεν ἡ καλλονὴ τῆς
παρθένου, ὡς φῶς χρομένη ἀπὸ τοῦ θεω-
ρείου καὶ καταυγάζουσα τὸ θέατρον. Δι-
αρκῶς οἱ ὀφθαλμοὶ καὶ αἱ διόπτραι προς-
ηλοῦντο ἐπ' αὐτῆς· γενικὸς ψίθυρος, δι-
αρκούσης τῆς παραστάσεως, ἡ γαίρετο παν-
ταχόθεν. Κατὰ τὸ διάλειμμα τῆς πρῶ-
της πράξεως ἡ πλατεῖα δὲν ἐκενώθη παρὰ
τὸ σῆνηθες, ἀλλ' οἱ πλεῖστοι ὄρθιοι καὶ
στρέφοντες τὰ νῶτα πρὸς τὴν σκηνὴν ἐ-
θεώρουν τὸ ἀντικείμενον τοῦ θαυμασμοῦ
καὶ ἀντήλλασσον τὰς σκέψεις των μεγα-
λοφώνως. Ἡ Βασιλικὴ διετῆρει τὴν ἀ-
γαλματώδη στάσιν ψυχρὰ καὶ ἀτάραχος·
ἡ κυρία Ροδίου ἐτέρπετο διὰ τὸν συνεχῆ
θρίαμβον· ὁ Λέων μόνον δυσηρεστεῖτο.

Δὲν ἔβλεπε μὲ καλὸν ὄμμα τὴν αὐθάδη
προσοχὴν τοῦ κοινοῦ, καί, ἀπὸ τοῦ ἡμι-
φωτίστου βᾶθους τοῦ θεωρείου προς-
ηλὼν σκεπτικὸς τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐπὶ τῶν
ἐξωγραφημένων πτυχῶν τῆς αὐλαίας, ἐ-
σκέπτετο ἐὰν θὰ ἦτο ἀρά γε κακὴ, ὀλι-
γώτερα ἐπίδειξις...

Κατὰ τὴν δευτέραν πρᾶξιν ἡ Βασιλι-
κὴ Οἰκογένεια ἐφάνη περίλαμπρος εἰς τὸ
θεωρεῖόν της, ἐν ᾧ ὁ λαὸς ἠγέρθη ἐκ σεβα-
σμοῦ· οὕτως ἡλπισεν ὁ Λέων ὅτι θὰ ἐλυ-
τροῦτο τῆς πληκτικῆς ἐκείνης θέσεως.
Πλὴν ἡπατήθη· ὅχι μόνον τοῦ κοινοῦ ἡ
προσοχὴ δὲν ἐμειώθη, ἀλλὰ καὶ αὐταὶ αἱ

έστεμμένοι κεφαλαί έστρεψαν τὰς διόπτρας πρὸς τὸ θεωρεῖν τῆς κυρίας Ροδίου... "Απελπισὼν ὁ Λέων προσεποιήθη αἰφνυδίαν ἀδιαθεσίαν καὶ παρεκάλεσε τὴν μητέρα του νὰπέλθωσιν, εὐθὺς μετὰ τὸ τέλος τῆς πράξεως.

— Αὐτὸ δὲν ἤμπορεῖ νὰ ἐξακολουθήσῃ αἰωνίως! ἐσκέπτετο ὁ νέος, σιωπηλὸς ἐν τῇ ἀμάξῃ, ἥτις τοὺς μετέφερεν οἱκοί· τί διάβολο! ἕως πότε θὰ γίνεται ἐκθεσις αὐτὸ τὸ ταλαίπωρον πλάσμα... "Α! αὐριο πρέπει νὰ γίνῃ ὅ,τι θὰ γίνῃ!

— Τί σκέπτεσαι, παιδί μου, ἔχεις τίποτε; τὸν ἠρώτησεν ἡ κυρία Ροδίου πιστεύσασα αὐτὸν τῷ ὄντι ἀδιάθετον.

— Ἀπόψε δὲν ἤμπορῶ νὰ ὁμιλήσω, μαμά· αὐριο ὅμως θὰ σὰς πῶ τί τρέχει.

— Καὶ εἶνε τίποτε σπουδαῖον ἄρά γε; ἐπανάλαβεν ἡ Δέσποινα.

— Πολὺ μάλιστα.

Τὴν ἐπομένην τῷ ὄντι περὶ τὴν 10ην ἡ κυρία Ροδίου ἀνήσυχος προσεκάλεσε παρ' αὐτῇ τὸν υἱὸν τῆς, μόλις ἐγερθέντα.

Εἰσῆλθεν ἀγέρωχος καὶ προπετής, κομωμένον μέχρι λαιμοῦ ἔχων τὸ στενὸν ἱμάτιον, μὲ ἀτημέλητον κόμην, οἰδαλέους ὀφθαλμοὺς καὶ κκαταπεπονημένον τὸ πρόσωπον, ὡς φαίνονται συνήθως κατὰ τὴν βραδεῖαν ἀφύπνισίν των, οἱ ἔκλυτοι τῶν νυκτῶν καὶ τῶν καταγωγῶν. Εἶχε τὴν σταθερὰν ἀπόφασιν νὰ ἐκθέσῃ πρὸς τὴν κ. Ροδίου τοὺς σκοποὺς του καὶ νὰ ζητήσῃ τὴν ἀρωγὴν τῆς. Πάντοτε εἰς τοιαύτας περιστάσεις προτιμάται ἡ μήτηρ, ἔστω καὶ τοῦ πατρὸς ἐνίοτε αὐστηροτέρα· ἐγγυῶνται περὶ τῆς ταχείας προσχωρήσεως ἡ τρυφερότης τοῦ φύλου καὶ τῆς μητρικῆς καρδίας τὸ ἐνδοτικόν.

Ἡ κυρία Ροδίου ἦτο ἐξηπλωμένη ἐπὶ τῆς εὐρείας καθέδρας τῆς, ἀπλὴν ἐσθῆτα φαῖν περιβεβλημένη καὶ συστρέφουσα μεταξὺ τῶν δακτύλων ἐπιστολήν. Ἡ χαριτόβρυτος καὶ σεβαστὴ Δέσποινα εἶνε μόλις τεσσαράκοντοῦτις· ὀλίγας μόνον ρυτίδας ἐπαφῆκεν ἐπὶ τοῦ μετώπου τῆς, διερχόμενος ὁ χρόνος· διασώζει ἀκόμη κατὰ τρόπον καταφανέστατον καὶ δελεαστικώτατον τὰ ἔγνη τῆς παλαιᾶς τῆς καλλονῆς, τῆς θαμβούσης καὶ περιαλήτου, ὅτε, κόρη ἡγεμονικοῦ ἱστορικοῦ Οἴκου, ἦτο ὁ μργαρίτης τῶν ἐν Κωνσταντινουπόλει ἐλληνίδων. Εἶνε παχεῖα καὶ ὑψηλὴ· στίλβουσα δ' ἀκόμη καὶ τὸρα ὑπὸ χάριτος καὶ εὐμορφίας, ἐξαστράπτουσα ἐν πλούτῳ καὶ εὐμορφίᾳ, ἀριστοκράτις τὴν γέννησιν, ἀριστοκράτις τὸ πνεῦμα καὶ τὴν καρδίαν, διαχέει πνικαχοῦ, μόλις ἐμφανιζομένη, αἴγλην τινὰ δεσποτικὴν καὶ ἐπιβάλλουσαν, ἀέρα μεγαλοπρεπειᾶς ἀρρήτου, καὶ ἀποτελεῖ αὐτοδικαίως τὸ κέντρον τοῦ κύκλου ἐν ᾧ εἰσέρχεται, ὅσῳ μέγας καὶ ἂν ᾖ. Σφύζει ὑπερήφκον εἰς τὰς φλέδας τῆς τῶν εὐγενῶν προγόνων τὸ αἷμα, καὶ ἀκόμη νομίζει ὅτι φέρει ἐπὶ κεφαλῆς τὸ τίμιον στέμμα τοῦ Οἴκου τῆς. Μόλις ἀποπερατώσασα τὴν ἀνάγνωσιν τῆς ἐπιστολῆς, φίλης τινὸς ἐπιστελλούσης ἀπὸ τῆς ἐν Φαλήρῳ ἐπαύλεως τῆς, σκέπτεται νὰπαντήσῃ. Φιλό-

φρων δεικνυομένη ἡ κυρία Ροδίου, ἀποβλέπει εἰς ὑψηλοτέρους σκοποὺς· ἡ φίλη τῆς, χήρα πολιτευτοῦ καὶ ἀρχαίου Τραπεζίτου, ἔχει κόρην νεαράν, φέρουσαν ὑπερηφάνως τὸ ἐνδοξὸν πατρικὸν ὄνομα καὶ ἀποφέρουσαν προῖκα ἐξ ἐνὸς ἑκατομμυρίου. Γάμος τοιοῦτος καὶ τὸν ἔκλυτον υἱὸν τῆς πιθανὸν νὰ ᾔγιν ἐἰς σωφροσύνην, καὶ τὴν φθίνουσιν περιουσίαν τῶν Ροδίων νὰ νῆγεν εἰς τὴν προτέραν περὶωπὴν. Μέχρι τοῦδε εἶχε ψιθυρισθῇ κἀτι τι μεταξὺ τῶν γυναικῶν· ἀλλ' ὅτε προσεκλήθη πλαγίως ἡ περὶ τῆς κόρης γνώμη τοῦ Λέοντος,

— Καρκαῖα! εἶπεν ὁ νέος μορφάσας.

Μετὰ τινὰ ἀσήμαντα, μεταξὺ μητρὸς καὶ υἱοῦ, ὁ Λέων ἤλθεν εὐθὺς ἐπὶ τὸ θέμα.

— Ἦλθα νὰ σὰς ζητήσω μίαν χάριν, μητέρα.

— Περὶ τίνος πρόκειται; ἀκούω, παιδί μου.

— Ἀδικεῖτε χωρὶς λόγον ἐν ἀθῶν πλάσμα· εἶνε πολὺς καιρὸς τὸρα, καί... ἐὰν αὐτὸ το πρᾶγμα δὲν σὰς φέρῃ βάρος, ἤθελα νὰ σὰς παρακαλέσω νὰ ἐπανορθώσετε τὴν ἀδικίαν — εἶπεν ὁ Λέων μετὰ σοβαρότητος· πλὴν ὁ τόνος του, χωρὶς νὰ θέλῃ, ἐνεῖχεν ἐλαφρὰν τινὰ εἰρωνείαν. Ἡ κυρία Ροδίου τὸ ἐνόησεν ἀμέσως καὶ ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ τόνου,

— Δὲν εἰςεύρω περὶ τίνος ἔχετε τὴν καλωσύνην νὰ μου ὁμιλήτε, εἶπεν.

— Ὁμιλῶ περὶ τῆς Βασιλικῆς.

— Περὶ τῆς Βασιλικῆς;

— Ναί· μοῦ φαίνεται ὅτι δὲν ἀδικεῖτε ἄλλην ὅπως αὐτήν.

— Καὶ εἰς τί συνίσταται ἡ ἀδικία τὴν ὁποίαν κάμνω πρὸς τὴν βαπτιστικὴν μου; μήπως ἡ εὐεργεσία, κατὰ σὰς τοὺς νομικοὺς, εἶνε ἀδικον; ἐγὼ τὴν Βασιλικὴν τὴν ἔχω εἰς τὸ σπίτι μου καὶ κάμνω δι' αὐτὴν ὅ,τι θὰ ἔκαμνα διὰ τὴν θυγατέρα μου.

Πικρὸν μειδίαμα διέστειλε τὰ ἄχροα χεῖλη τοῦ Λέοντος.

— Μὴ μολύνετε τὴν λέξιν!.. βλέπω ὅτι δὲν ἔχετε ἰδέαν τοῦ κκοῦ, τὸ ὅποῖον κάμνετε...

— Εὐαρεστηθῆτε τότε νὰ μας δώσετε μίαν, ἔστω καὶ ἀμυδράν.

— Μάλιστα, θὰ ἐξηγηθῶ· ἐὰν εἴχατε θυγατέρα τόσον ὡραίαν, διὰ τὸ ὅποῖον ἀμφιβάλλω... ποτὲ δὲν ἠθέλατε μεταχειρισθῇ τὴν καλλονὴν τῆς πρὸς ἐπίδειξιν· ποτὲ δὲν ἠθέλατε τὴν ἐνδύσει τὸσῳ θεατρικῶς, σὰν κοῦκλα, ποτὲ δὲν ἠθέλατε προκαλέσει ἐπ' αὐτῆς τὴν ἀγενῆ προσοχὴν τοῦ κοινοῦ, οὔτε θὰ τὴν παρεδίδατε ἔρμαιον εἰς τὴν ἄσμενον γλῶσσαν τοῦ ὄχλου. Διὰ τὴν θυγατέρα σας ἠθέλατε ἐνθυμηθῇ ὅτι δὲν εἶνε ἀπὸ πέτραν ἢ ἀπὸ ξύλον, ὅπως τὰ λοιπὰ κοσμήματά σας, ὅτι ἔχει ψυχὴν αἰσθανομένην, ἀξιοπρέπειαν, ἐγωισμόν καὶ αἷμα κοκκινίζον τὰς παρειὰς τῆς ἀπὸ ἐντροπῆν... ὅλ' αὐτὰ διὰ τὴν πτωχὴν Βασιλικὴν τὰ λησμονεῖτε...

— Σὰς παρατηρῶ ὅτι μεγαλοποιεῖτε τὰ πράγματα. Δὲν ἔχω χρεῖαν νὰ σας ἀρνηθῶ ὅτι ἡ Βασιλικὴ μοῦ χρησιμεύει ὡς στολισμός· ἀλλ' ἀπέναντι τῶν εὐεργεσιῶν

μου ἡ θυσία τῆς εἶνε μηδαμινή. Ἄλλωτε εἶνε τόσῳ μικρὰ ἀκόμη!

— Ἡ μικρὰ μεγαλύνει, καὶ ὅταν μεγαλώσῃ, ἡ θυσία θὰ ἔχει τελεσθῇ ὁλόκληρος. Ναί! τίποτε δὲν θὰ μένῃ πλέον εἰς τὴν κόρην ὅταν ἀποβάλῃ τὴν αἰδῶ... Χάριν ματαίας ἐπιδειξέως καὶ ἰδιοτροπίας ἀναξίας λογικοῦ ὄντος, καταστρέφετε μίαν ὑπαρξιν...

— Τρέχετε πολὺ...

— Ἐὰν τὸ ἐκάμνετε πρὸς τὴν θυγατέρα σας, θὰ ἦσθε ἀπλουστάτα ἄφρων μήτηρ· τὸρα εἰσθε κἀτι τι πολὺ χειρότερον... κακὸς ἄνθρωπος!

— Κύριε! ἀνέκραξε πλήρης ὀργῆς ἡ κυρία Ροδίου· λείπετε ἀπὸ τοῦ σεβασμοῦ, τὸν ὁποῖον ὀφείλετε πρὸς τὴν μητέρα σας!

— Εἶμαι κακὸς υἱός· ἔστω, τὸ προτιμῶ τοῦτο, ἀπὸ τὸ νὰ βλέπω ἀπαθῆς ἄτοπα καὶ ἀφροσύνας, διὰ τὰς ὁποίας οἱ ἄλλοι κατηγοροῦσι τὸ σπίτι μας.

Τὸ ἡγεμονικὸν αἷμα ἐπορφύρωσε τὰς παρειὰς τῆς κυρίας Ροδίου, οὕτως περιυδριζομένης· ἠρώτησε δὲ μὲ τόνον συντριβούσης ὑπερηφάνιας,

— Καὶ ποῖος σὰς διώρισε κριτὴν τῆς μητρὸς σας;

— Ὁ Λέων ἐδαμάσθη.

— Δὲν σὰς κρίνω, εἶπε· μίαν χάριν σὰς ζητῶ.

— Ἐὰν διὰ τοῦ ἀποτόμου αὐτοῦ τρόπου ζητῶσι τὰς χάριτας, δὲν εἰςεύρω διὰ τίνος τὰς ἐπιβάλλουσι...

— Διὰ τῆς πειθοῦς· εἶνε, νομίζω, ὁ καλλίτερος τρόπος· ἂν θέλετε νὰ συζητήσωμεν τὸ πρᾶγμα εἰμπορῶ νὰ σὰς πείσω...

Καὶ ἡρεμώτεροι μὴτηρ καὶ υἱὸς ἐπελήφθησαν τῆς συζητήσεως. Ὁμολογουμένως, ἀνευ τῆς ὑστεροβουλίας, ἦν ὑπέκρυπτεν ἡ αἰτήσις, τὸ δίκαιον ἦτο ὑπὲρ τοῦ Λέοντος· ἡ τόση ἐπίδειξις καὶ ἄσκοπος ἦτο καὶ βλαβερά. Ταχέως ὁ Λέων διὰ τῶν συνεχῶν ἐπιχειρημάτων ἔφερεν εἰς θέσιν τὴν κυρίαν Ροδίου νὰ τῷ εἴπῃ:

— Λοιπὸν τί ζητεῖς;

— Ἴδου τί ζητῶ· ἡ νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὰ Μέγαρα ἡ Βασιλικὴ μὲ ὀλίγα χρήματα, διὰ νὰ εἰμπορέσῃ κἀπως νὰποκατασταθῇ, ἢ, ἐὰν θέλετε νὰ ἐξακολουθήσετε τῷ ὄντι τὴν εὐεργεσίαν, νὰ τὴν κλείσετε εἰς ἐν κατάστημα ἐκπαιδευτικὸν ἕως οὐ ἐνηλικιωθῇ. Ἐδῶ μέσα κατ' οὐδένα τρόπον πρέπει νὰ μείνῃ.

Ἔπειτα συνέχισα.

ΓΡ. Δ. ΕΒΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΕΙΣ ΤΟ ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΤΩΝ ΕΚΛΕΚΤΩΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΩΝ ΠΩΛΟΥΝΤΑΙ ΤΑ ΕΞΗΣ ΒΙΒΛΙΑ:

[Αἱ ἐν παρενθέσει τιμαὶ σημειοῦνται χάριν τῶν ἐν ταῖς ἐπαρχίαις καὶ τῷ ἐξωτερικῷ ἐπιθυμούντων νὰ ἀποκτήσωσιν αὐτά, ἐλευθέρως ταχυδρ. τελῶν]

Pierre Zaccone: «Τὰ Ὑπερῶα τῶν Παρισίων», Δραχμαὶ 4 (4,20)

Maximilien Perrin: «Παράπτωσις καὶ Μεταμέλεια» ἢτοι «Ἀπομνημονεύματα Ἀλίκης Δε-Μερβίλλ», (ὁλόκληρον τὸ ἔργον) Δραχ. 3,50 (3,70)

Ιουλίον Βέρν: «Ἡ Πλωτὴ Πόλις» Δραχ. 1 (1,20)

Victor Hugo: «Ἡ Παναγία τῶν Παρισίων», μετάφρασις Ι. Καρασσούσα, (τόμος 2), Δραχ. 4 (430)

Ἐπίσης φύλλα τῶν Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων τοῦ Α' καὶ Β' τόμου πρὸς λεπτὰ 20 ἑκαστον, καὶ τοῦ Γ' πρὸς λεπτὰ 10.